

Ali kaj poreče mati, če pride kar naenkrat domov? Ali se ne bo razžalostila, ker je ni ubogal, da bi ostal tu? — Ne, ne — povedal ji bo vse, s solzami ji bo potrdil, kako nesrečen je bil tu . . . In mati bo vesela, da je ušel trpinčenju. — Ali kaj poreče Mornik? Vedno mu je bil dober in naklonjen in žalil ga bo njegov beg . . . Toda kaj more on za to? — In Elica? . . . Ali ne bo huda nanj in ali ne bo jokala, ker je zbežal? — Eh, Elica bo kmalu pozabila nanj, kakor vsi drugi . . .

„Šel bom“, je ponavljal Jernejček in nobena solza mu ni porosila nocoj bledih lic, ko je gledal skozi okno v košček neba, kjer je žarelo tistih pet zvezdic kakor prvi večer . . . V njegovem srcu je vstala trda upornost. Ali sme tak človek, kakršen je Roger, delati z mano, kakor se mu poljubi? vpraševal se je. Samemu sebi je odgovarjal, da ne, in zdelo se mu je, da tudi one zvezdice na nebu odmigavajo in da pod oknom šumé jablane: „Ne . . . ne“ . . .

„Šel bom“, je ponovil glasneje, „bo že kako! Povsod je bolje kakor tukaj.“ —

Ko je storil ta sklep, je zmolil — a potem je zaspal in ponavljal še v sanjah: „Šel bom . . . šel bom“ . . .

Nihče ga ni čul — le onih pet zvezdic je nemirno trepetalo na jasnem nebu . . .

Procesija.

Po polji, po polji
Procesija gre,
In prosi Boga,
Da naj On razprostrè
Čez polja in brda
Svoj blagoslov.

Vse ljudstvo pobožno
Molilo je,
Zaupno domov se
Vrnilo je;
A Bog dobrotljivi
Je prošnje čul —
Na polje se lahek
Je dežek usul.

Taras Vaziljev.

V slovo.

Z Bogom moj domači kraj,
Z Bogom zadnjikrat ti kličem!
Bom li vrnil se še kdaj
K dragi vasi, k ljubim gričem?

Daleč tja čez goro pot
Danes bo me odpeljala:
Toda rodna vas povsod
Mi nezabna bo ostala.

Slavko Slavič.

